

asfurerede, den anden, men han har kun paa-
taget sig at vedligeholde den Kirke, hvorom
der er Spørgsmaal. Det er netop det, hvor-
paa jeg vilde tillade mig at henlede Opmærk-
sømheden; og det er det, som forekommer mig
at gjøre det endnu mere utilraadeligt i dette
Tilfælde end i andre at paaahyde Bessætning
af en enkelt Klasse af Personer.

F. Nielsen: Skjøndt Tiden er saa
langt fremrykket, kan jeg dog ikke undlade at
tage Ordet, da den høitærede Minister saa
sterkt har tilbagevisti, hvad jeg før httrede.
Han udtalte, at naar man havde Tillid til
Administrationen, vilde det aldeles ikke være
betænkeligt at indrømme den en saa stor arbi-
trair Myndighed, som Lovudkastet gjør. Men
det er en egen Sag med denne Tillid til Ad-
ministrationen. Jeg kan have Tillid til den
nærværende Administration; men jeg kan ikke
have Tillid til alle de følgende Administra-
tioner, som jeg aldeles ikke nu kjender. Lov-
gives ikke blot for det Tidsrum, da den høit-
ærede Minister sidder ved Røret — jeg har
allerede anerkjendt hans levende Interesse for
Kirkerne — men den gives for en ubestemme-
lig lang Tid, og kunde det dog ikke være mu-
ligt, at der engang kom en Cultusminister,
som havde mindre Interesse for Kirkerne?
Den høitærede Minister anførte eksempelvis,
at han havde tænkt sig, at man skulde kunne
fritage en Kirkeeier, som fortrinlig havde ved-
ligeholdt sine Kirker, endog i 10 Aar for Kir-
kesyn. Naar nu en Saadan, maaskee en
Greve, der besidder mange Kirker, er fritaget
for Kirkesyn i 10 Aar, vil det da ikke være
høist rimeligt, at hans Nabo, som altid er
vant til at staae lige med ham i ethvert For-
hold, gjør sig en Gressag af, at en lignende
Frihed skal indrømmes ham, og da ikke søger
det ad den langsomme Vej, ved at bringe sine
Kirker i en lignende fortrinlig Stand, men
ligefrem fordrer det, og hans Betydning kunde
maaskee være saa stor, og den nærværende Mi-
nister saa lidet fast, at han indrømmede det.
Saaledes kunde der blive Mange, der fik Fri-
tagelse for flere Aar. Det Hele blev usikkert,
og Ministeriet kunde være vis paa at blive
overlæsset med Begjæringer om Fritagelse, just

fordi man ansaae det for en Grev at fri-
tages, ligesom det aabenbart vilde være en
Bequemmelighed. Derfor anseer jeg det for
afgjort, at enhver Kirke bør være underkastet
et aarligt Syn, ligesom jeg ei heller veed, at
det nogeninde har været Tilfældet, at Mini-
steriet har fritaget idetmindste nogen Landsby-
kirke derfor (Cultusministeren: Jo!).
Derfor det for meget betydelige Kirker som
Domkirker og Kjøbenhavns Kirker findes, at et
mere saglyndigt Syn er nødvendigt, saa ind-
før det i § 30; men et aarligt Syn bør efter
min Mening enhver Kirke være underkastet.
Der er talt om, at man ikke kunde sætte
Grændser for Regjeringens Ret til at forlange
saa meget, den vilde, med Hensyn til Kirkerens
Udstyrelse, og at den kunde forlange deres Ud-
videlse. Det forekommer mig, at de Skjøder,
efter hvilke Kirkerne ere solgte, og som efter
hvad jeg har hørt, indeholde den Bestemmelse,
at Kirkerne skulle holdes i forsvaerlig og søm-
melig Stand, maae afgive et vigtigt Punkt til
at bestemme, hvorvidt Fordringerne kunne gaae
Udvidelse, forekommer det mig, kan man ikke
fordre af den, der eier Kirketienden; thi
Kirken er ikke bygget for Tienden, men
denne er kun henlagt til Kirken. Vedligehol-
delse, og det synes mig derfor ikke, at Kirken
kan forlanges ombygget eller betydeligt udvidet
for Tienden. Den høitærede Minister har
sagt, at der skal være Plads for de Døde; og
derfor udvidedes Kirkegaardene; saa skulde der
vel ogsaa være Plads for de Levende. Jeg
kan ikke nægte, at dette Ord har noget Slaaende;
men der er dog tillige en Betragtning, som
ikke bør lades ude af Synet. Den Levende kan
i Nødsfald gaae hjem og komme igjen næste
Søndag, og derefter viger han atter Pladsen
for en Anden, men for den Døde er det al-
deles paatrængende at finde Pladsen strax og for-
bestandig. Den høitærede Minister har bebrejdet
mig, at jeg, idet jeg sluttede mig til den cere-
de 5te Landthingsmand for 7de Kreds (Steel),
ikke nøiere motiverede min Modstand mod
§ 37. Det er muligt, at jeg begik en Feil
ved aldeles at slutte mig til ham og saaledes
paa en Maade optage hans Ord om Indgreb
i Stændsretten. Den Betragtning, som med
Hensyn til § 37 har gjort sig gjældende hos